

Arrest

nr. 293 629 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LECLERE
Rue de Behogne 78
5580 ROCHEFORT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. LECLERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Khaybar Safi, verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Almas Khel (district Tagab, provincie Kapisa) in 2003. U woonde daar vanaf uw geboorte tot enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, samen met uw vader, moeder, 3 broers en uw zus. Uw vader had een winkel in de bazaar van het nabijgelegen dorp Loy Masjid, en uw familie beheerde ook een grote tuin met granaatappelbomen. U volgde in de laatste 2 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan dagelijks een uurtje religieuze lessen aan de moskee van uw dorp.

Een deel van uw tuin deelde u met de dorpling M.A.A. (...). Uw vader had een overeenkomst met hem dat als één van beiden hun deel wilde verkopen, dat de ander dan voorrang zou hebben op andere potentiële kopers. In de loop van 2018 verkocht M.A.A. (...) echter zijn deel aan een derde persoon, R.A. (...), wiens zoon talibanleden waren. M.A.A. (...) had uw vader daarover niet ingelicht. Kort nadat uw

vader leerde over die overeenkomst sprak hij met R.A. (...), zeggende dat hij de grond niet kon kopen, en dat hij die moest teruggeven aan hem. Er volgde op een latere avond nog een discussie over het land tussen uw vader en R.A. (...) buiten de moskee van Almas Khel. Die discussie, waar een zoon van R.A. (...) ook bij aanwezig was, ontaardde in een ruzie, waarbij de zoon van R.A. (...) uw vader sloeg.

Toen uw vader die avond thuiskwam vertelde hij over de ruzie aan uw broers. Zij gingen de volgende dag naar R.A. (...) om hem te slaan. Toen zij terug thuis kwamen vertelden zij dit aan uw vader, die uw broers inlichtte dat R.A. (...) zijn zoons bij de taliban hoorden. Daarop verliet uw hele gezin het huis, uit vrees voor wraak. U ging samen met uw 2 oudere broers en vader naar het huis van uw oom langs moederzijde in Senzay, en uw moeder ging met uw jongere broer en zus naar het nabijgelegen huis van uw oom langs vaderzijde, in uw dorp Almas Khel. Uw oom langs vaderzijde zag dat R.A. (...) de volgende namiddag naar uw huis was gekomen en zeer kwaad leek. Daarop verhuisden uw moeder en jongere broer en zus ook naar het huis van uw oom langs moederzijde in Senzay. Na enkele dagen bij uw oom betrok uw gezin een leegstaand huis in Senzay. Uw vader en 2 oudere broers vervoegden in hun zoektocht naar werk de lokale politie (ALP), die ook bekend staan als de arbaki's. Na 2 of 3 maanden werden uw vader en broers in een hinderlaag gelokt, en werd de pickuptruck waarin ze zich bevonden aangevallen. Uw familieleden overleefden de aanval niet, net als hun collega's die zich ook in het voertuig bevonden.

Na de rouwperiode bezocht uw moeder samen met uw oom langs moederzijde nog het districtshoofd om tevergeefs te vragen een onderzoek in te stellen naar de dood van uw vader en broers. Hoewel de aanval op uw familieleden nooit werd opgeëist en u niet met zekerheid weet wie er achter zit, vermoedt u dat de zonen van R.A. (...) er verantwoordelijk voor zijn. U bleef vervolgens nog 2 of 3 maanden in Senzay, alvorens u Afghanistan zou verlaten uit vrees om ook door de zonen van R.A. (...) te worden gedood.

U vertrok uit Afghanistan, en bereikte na een reis van 1 à 1,5 jaar België op 3 juli 2020 via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk. Daar diende u op 10 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara, en de taskara van uw vader (beide kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

U kon vooreerst niet aantonen problemen met R.A. (...) of de taliban te hebben gekend. Zo gaf u aan te vrezen hetzelfde lot als uw vader en broers te ondergaan. U gaf aan dat er een "directe bedreiging aan mijn adres" had plaatsgevonden (NPO, P.11). Echter ging u niet concreet in op wat die directe bedreiging inhield. U "wist dat aangezien ze mijn vader en broers hadden gedood, dat ze mij ook zouden zoeken en doden" (NPO, P.11). Wanneer hierover doorgevraagd werd, werd uw antwoord allerm minst concreter, zelfs integendeel: "Ik had een gevoel dat ze me zouden komen opzoeken en me uiteindelijk zouden doden" (NPO, P.11). Deze vermeende directe bedreigingen van de taliban aan uw adres bleken echter verwittigingen van uw moeder: "Mijn moeder zei me dat ze mijn vader en broers hadden gedood, en dat ze mij hetzelfde zouden aandoen [...] Dat zou mijn moeder me ook zeggen" (NPO, P.11). Het is dan ook onduidelijk waarop u de vrees om hetzelfde lot als uw vader en broers te ondergaan baseert.

U legde de oorzaak voor de moorden op uw familieleden in eerste instantie bij de persoonlijke ruzie tussen R.A. (...) en zijn zoons enerzijds en uw vader en broers anderzijds (NPO, P.9). Uw vader werd bij een ruzie over een stuk grond als eerste geslagen door een zoon van R.A. (...) die bij de taliban hoorde, net als een andere zoon van R.A. (...). Uw broers namen wraak door R.A. (...) de volgende dag in elkaar te slaan. Omdat de zonen van R.A. (...) talibanleden waren verhuisde uw familie uit vrees voor represailles van die zonen en hun collega's bij de taliban (NPO, P.9). Uw vader en broers zagen zich door die verhuis na het gevecht met R.A. (...) "enigszins gedwongen" tot aansluiting bij de ALP – er was immers "niets anders dat mijn vader en broers konden doen in Senzay" (NPO, P.10). Het lidmaatschap van uw vader en broers bij de ALP beschreef u als "een extra probleem" (NPO, P.11). Hieruit blijkt duidelijk dat het dispuut over het stuk grond centraal staat in uw asielrelaas, en dat de aansluiting van uw familieleden bij de ALP slechts een neveneffect is daarvan. Hoewel de vijandigheid tussen de ALP en de taliban een element vormt dat de problemen van uw familieleden verergerde, bleek de doorslaggevende factor voor de aanval op uw vader en broers volgens uw verklaringen niet hun aansluiting bij de ALP, maar het conflict met R.A. (...). Hoewel de taliban dus onrechtstreeks ook in uw problemen werd betrokken, is het belangrijk

te benadrukken dat de oorzaak van de problemen waardoor u Afghanistan verliet het landdispuut is, hetgeen een burgerrechtelijk conflict betreft. Zulke burgerrechtelijke disputen vormen geen grond voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, op basis waarvan het vluchtelingenstatuut wordt toegekend. Hierbij dient overigens te worden opgemerkt dat, hoewel u verklaarde dat zij vermoord werden door of in opdracht van R.A. (...), de aanslag op uw familieleden nooit werd opgeëist door de taliban (NPO, P.10).

Daarnaast kan u evenmin aantonen een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade. Bij geen enkele van de door u beschreven feiten, waaruit zo'n risico zou kunnen volgen, was u rechtstreeks betrokken. Zo was u niet aanwezig bij het in elkaar slaan van R.A. (...) (NPO, P.9). Wanneer u dat werd voorgelegd, was uw antwoord weinig overtuigend dat het "niet omdat R.A. (...) was geslagen door mijn broers, dat er met mij geen vijandigheid was" (NPO, P.11). Daar voegde u aan toe dat het lidmaatschap van uw familieleden bij de ALP ook een reden was "waarom ze achter mij aan zouden komen. Omwille van mijn vader en broer die voor de ALP werkten" (NPO, P.11). Uzelf had zich in tegenstelling tot uw broers en vader na de verhuis van uw familie van Almas Khel naar Senzay echter evenmin aangesloten bij de ALP. Er werd u dan ook gevraagd waarom u gevisieerd zou worden omwille van het werk van uw vader en broers. Daarover zei u: "Ze zouden je familie niet met rust laten als ze die vinden" (NPO, P.11). Opvallend genoeg verklaarde u meteen daarna dat uw oom langs moederszijde niets hoeft te vrezen: "Ze zouden ook niets doen tegen mijn oom langs moederzijde. Hij houdt zich bezig met zijn eigen zaken, hij heeft zijn eigen werk. Hij had hier niets mee te maken" (NPO, P.11). Nochtans was het uw oom die uw vader en broers herbergde na hun ruzie met R.A. (...) en tijdens hun werk bij de ALP. Het is niet geloofwaardig dat u gevisieerd zou worden door R.A. (...) of de taliban omwille van landdisputen of tewerkstellingen van uw familieleden waar u in se niets mee te maken had, terwijl uw oom langs moederszijde, die meer te maken had met de vijandigheid van uw familieleden jegens R.A. (...) en zijn zonen, nog steeds in Afghanistan verblijft en geen problemen kende met hen.

Voorts is louter uw profiel als zoon en broer van soldaten bij de ALP op zich niet voldoende om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Er dient ter zake op gewezen te worden dat uw familieleden maar gedurende een korte tijdspanne actief waren bij de ALP en dat zij geen profielen hadden met een grote zichtbaarheid of publiek karakter. Er zijn dan ook onvoldoende aanwijzingen dat u als gevolg van hun werkzaamheden voor de ALP zou worden gevisieerd bij terugkeer naar Afghanistan. Zo verklaarde u immers betreffende hun tewerkstelling bij de ALP dat zij slechts zo'n 2 maanden gewerkt had (NPO, P.12). Uit uw beschrijvingen van hun tewerkstelling bij de ALP blijkt verder niet dat zij een hoog profiel hadden: "Er was niets anders dat mijn vader en broers konden doen in Senzay [...] Dat is waarom ze bij de ALP gingen, om een inkomen te hebben om te overleven" (NPO, P.10). U wist niet wat ze deden, behalve dat "ze werkten in Tamir, en ze waren daar in een checkpoint [...] Ze bleven altijd op het checkpoint" (NPO, P.12). Hieruit blijkt allerm minst dat zij een belangrijke of zichtbare functie uitoefenden, waardoor het evenmin aannemelijk is dat hun familieleden omwille van die tewerkstelling vervolgd zouden worden. Temeer zij slechts erg kort voor de ALP werkten, en het werk enkel uitvoerden uit noodzaak, eerder dan uit ideologische overtuiging.

Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de problemen met R.A. (...), de aansluiting van uw vader en broers bij de ALP en de daaropvolgende moorden op uw vader en broers alle blote beweringen betreffen, die u niet met enig document kan staven. Van een aanslag van dergelijke omvang, waarbij meerdere ALP-leden omkomen, mag verwacht worden dat u daar meer context, duiding en bewijsmateriaal bij voorziet. U legde evenmin documenten neer die het werk van uw familieleden bij de ALP bewezen, noch legde u documenten neer die de problemen tussen R.A. (...) en uw familie bevestigden. Derhalve dient het CGVS ook met betrekking tot de situatie die aan de basis van uw vermeende vrees voor vervolging in Afghanistan ligt, ernstige twijfels te plaatsen bij de geloofwaardigheid ervan.

In aansluiting op alle voorgaande vaststellingen dient nog te worden opgemerkt dat u het bijzonder weinig aannemelijk maakte dat u nog verder vervolgd zou worden door R.A. (...) of door de taliban. U verklaarde zelf dat uw familieleden enkel met R.A. (...) problemen kenden: "Het was enkel met R.A. (...) en zijn zoons dat we problemen hadden" (NPO, P.22). De 3 enige leden uit uw familie die een conflict hadden met R.A. (...) en zijn zoons werden reeds vermoord (zie supra). Het is dan ook allerm minst waarschijnlijk dat er verdere maatregelen van de familie van R.A. (...) tegen u verwacht zouden kunnen worden. Wanneer dit u werd voorgelegd antwoordde u weinig overtuigend: "Ik zou zeggen dat als ik ooit door hen was gevangen genomen, dan zouden ze me ook gedood hebben. Dat kan je van hen verwachten. Want ze zijn wreed. Ze zouden je familie niet met rust laten als ze die vinden" (NPO, P.11). U kon echter niet verklaren waarom R.A. (...) nog naar u op zoek zou gaan. Enkele van uw verklaringen lijken integendeel te bevestigen dat u niet werd gezocht nadat uw vader en broers vermoord werden. Zo verbleef u na die moorden nog gedurende een aanzienlijke periode in Senzay: "Ik was daar nog 2-3 maanden." (NPO, P.10). Bovendien zei u letterlijk dat uw huis niet werd bezocht in het kader van zo'n zoektocht: "Ze zijn niet gekomen naar ons huis om aan mijn moeder te vragen naar mij [...]" De taliban hebben niet naar mij gevraagd aan mijn

oom langs moederzijde. Niemand van de taliban heeft naar mij gezocht" (NPO, P.21). Uit deze elementen kan niet anders dan worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat R.A. (...) en zijn zoons of de taliban u zouden zoeken en vervolgen.

Uit het geheel van bovenstaande elementen blijkt niet dat u een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan koestert zoals bedoeld in de Conventie van Genève. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, alsook die van uw vader, hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te

worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tagab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban

maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van:

*“- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”*

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens geeft verzoeker aan:

“Verzoeker wenst, ten eerste, te benadrukken dat hij als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen. Hij is maar 18 jaar oud. Hoewel er geen specifieke maatregelen diende te worden genomen, gezien zijn meerderjarigheid, moet er toch rekening worden gehouden met het feit dat hij nog zeer jong is.”

Verder betoogt verzoeker:

“Verwerende partij is van mening dat het landdispuut tussen de vader van de eiser en R.A. (...) van burgerrechtelijke aard is en geen grond vormt voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verwerende partij vergeet dat R.A. (...) en zijn zonen tot de taliban behoren en dat het landdispuut niet enkel een privé geschil betrof. De vader en zoons van de eiser konden geen steun vinden bij de autoriteiten omwille van het feit dat R.A. (...) de steun van de taliban had en op hen kon rekenen om de druk te zetten op zijn vijanden. Het betreft dan ook niet enkel een burgerrechtelijk conflict.

Verzoeker vernam onlangs, via zijn moeder, dat R.A. (...) en zijn zonen ondertussen het land van zijn familie in bezit had genomen.

R.A. (...) zou niet echt blij zijn met de terugkeer van verzoeker die terecht zijn eigendom zou mogen eisen.

Gezien zijn banden met de taliban bestaat er dan ook een risico tot représailles.

Er werden geen tegenstrijdigheden in het verhoor van verzoeker naar voor gebracht.”

Voorts geeft verzoeker enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stelt hij dat aan hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij Afghanistan reeds in 2018 verliet en gaat in op zijn situatie als ‘verwesterde’ Afghaan na de machtsovername door de taliban. Verzoeker wijst in dit kader op en citeert uit een bijdrage van Nansen van oktober 2021, een bijdrage van UNHCR van februari 2022, algemene landeninformatie en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij leidt hieruit af dat Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren naar Afghanistan te maken zullen krijgen met daden van vervolging die uitgaan van verschillende actoren, zoals de taliban, familieleden en de gemeenschap. Volgens verzoeker had verweerder dan ook zijn situatie moeten analyseren als terugkerend uit het Westen, wat niet is gebeurd.

Verzoeker wijst voorts op artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Hij betoogt in dit kader vooreerst dat zowel UNHCR, in februari 2022, als EUAA, in april 2022, aangaven dat het omwille van een gebrek aan informatie niet mogelijk was om conclusies te trekken inzake de nood aan subsidiaire bescherming.

Verder wijst verzoeker op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en verwijst hij naar en citeert hij uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022. Voorts doet verzoeker een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, met betrekking tot de sociaaleconomische situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst opnieuw naar het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat het op het ogenblik van het schrijven van het verzoekschrift onmogelijk was om te besluiten dat een persoon uit Afghanistan niet als vluchteling kan worden erkend. Voorts doet verzoeker andermaal een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, betreffende de sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Daarbij gaat hij in op de aldaar voorhanden zijnde gezondheidszorg, voedselvoorziening, watervoorziening, werkgelegenheid en humanitaire omstandigheden. Volgens verzoeker volgt uit de informatie dat de taliban ofwel niet in staat ofwel onwillig zijn om maatregelen te treffen om aan de sociaaleconomische en humanitaire crisis tegemoet te komen. Verzoeker besluit dan ook *“dat hij de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de Taliban”*, zodat aan hem subsidiaire bescherming moet worden verleend op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst voorts op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In dit kader wijst hij andermaal op en citeert hij opnieuw uit het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022 en geeft hij aan dat de in dit arrest gemaakte bedenkingen ook *in casu* relevant zijn omdat verweerder geen informatie neerlegde die dateerde van na december 2021. Vervolgens doet verzoeker een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker doet verder een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent het leven onder en de gepleegde mensenrechtenschendingen door het talibanbewind in Afghanistan.

Voorts benadrukt verzoeker dat er rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij vestigt de nadruk op het gegeven dat hij een jonge man is, die reeds drie jaar in Europa verblijft, wat persoonlijke omstandigheden inhouden die het risico verhogen om slachtoffer te worden van ernstige schade. Verzoeker concludeert dat hij dan ook in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst verder nog naar een analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen omtrent rechtspraak van het EHRM waarin verduidelijkt wordt wanneer de sociaaleconomische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen spreken van een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij concludeert dat, indien de vluchtelingenstatus aan hem niet wordt toegekend, minstens vastgesteld moet worden dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“- In hoofddorde, de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 19 mei 2022 te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen;

- In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen en het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022 bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsperiode geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 26 juli 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker geeft niet aan welke bepaling(en) van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, *in casu* en specifiek door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft hij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan

een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker voert ter weerlegging van de motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing geen dienstige argumenten aan. Door op louter algemene, ongefundeerde, niet-gestaafde en niet nader onderbouwde wijze te poneren dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat hij nog zeer jong is, ontkracht verzoeker deze motieven namelijk niet. Vooreerst blijkt in dit kader uit het antwoord van 31 maart 2021 van de Griekse autoriteiten op het verzoek om informatie, zoals opgenomen in het administratief dossier, dat verzoeker in Griekenland aangaf te zijn geboren in 2000, en dus niet, zoals hij in België beweert, in 2003. Hoe dan ook was verzoeker ook blijkens zijn verklaringen in België reeds meerderjarig op het ogenblik waarop hij werd gehoord bij het CGVS. Verzoeker erkent in het voorliggende verzoekschrift dan ook uitdrukkelijk dat er, gelet op zijn meerderjarigheid, geen bijkomende steunmaatregelen genomen dienden te worden.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.4. Dient, waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift voorhoudt dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en het schrijven van het verzoekschrift onvoldoende informatie voorlag die toeliet om te komen tot een beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, verder te worden opgemerkt dat de Raad *in casu* een actuele beoordeling dient te maken van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Dient *in casu* te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Waar verzoeker verwijst naar de algemene, sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient verder te worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen, zoals uitgebreid en op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of*

organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.” Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35), zoals dit zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van april 2022 en zoals dit zoals verweerder in diens aanvullende nota terecht aanhaalt opnieuw als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van een zekere R.A. en de taliban.

Omtrent deze voorgehouden problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing echter geheel terecht gemotiveerd:

“U kon vooreerst niet aantonen problemen met R.A. (...) of de taliban te hebben gekend. Zo gaf u aan te vrezen hetzelfde lot als uw vader en broers te ondergaan. U gaf aan dat er een “directe bedreiging aan mijn adres” had plaatsgevonden (NPO, P.11). Echter ging u niet concreet in op wat die directe bedreiging inhield. U “wist dat aangezien ze mijn vader en broers hadden gedood, dat ze mij ook zouden zoeken en doden” (NPO, P.11). Wanneer hierover doorgevraagd werd, werd uw antwoord allerm minst concreter, zelfs integendeel: “Ik had een gevoel dat ze me zouden komen opzoeken en me uiteindelijk zouden doden” (NPO, P.11). Deze vermeende directe bedreigingen van de taliban aan uw adres bleken echter verwittigingen van uw moeder: “Mijn moeder zei me dat ze mijn vader en broers hadden gedood, en dat ze mij hetzelfde zouden aandoen [...] Dat zou mijn moeder me ook zeggen” (NPO, P.11). Het is dan ook onduidelijk waarop u de vrees om hetzelfde lot als uw vader en broers te ondergaan baseert.

(...)

Hierbij dient overigens te worden opgemerkt dat, hoewel u verklaarde dat zij vermoord werden door of in opdracht van R.A. (...), de aanslag op uw familieleden nooit werd opgeëist door de taliban (NPO, P.10).

(...)

Bij geen enkele van de door u beschreven feiten, waaruit zo'n risico zou kunnen volgen, was u rechtstreeks betrokken. Zo was u niet aanwezig bij het in elkaar slaan van R.A. (...) (NPO, P.9). Wanneer u dat werd voorgelegd, was uw antwoord weinig overtuigend dat het “niet omdat R.A. (...) was geslagen door mijn broers, dat er met mij geen vijandigheid was” (NPO, P.11). Daar voegde u aan toe dat het lidmaatschap van uw familieleden bij de ALP ook een reden was “waarom ze achter mij aan zouden

komen. Omwille van mijn vader en broer die voor de ALP werkten" (NPO, P.11). Uzelf had zich in tegenstelling tot uw broers en vader na de verhuis van uw familie van Almas Khel naar Senzay echter evenmin aangesloten bij de ALP. Er werd u dan ook gevraagd waarom u geviseerd zou worden omwille van het werk van uw vader en broers. Daarover zei u: "Ze zouden je familie niet met rust laten als ze die vinden" (NPO, P.11). Opvallend genoeg verklaarde u meteen daarna dat uw oom langs moederszijde niets hoeft te vrezen: "Ze zouden ook niets doen tegen mijn oom langs moederzijde. Hij houdt zich bezig met zijn eigen zaken, hij heeft zijn eigen werk. Hij had hier niets mee te maken" (NPO, P.11). Nochtans was het uw oom die uw vader en broers herbergde na hun ruzie met R.A. (...) en tijdens hun werk bij de ALP. Het is niet geloofwaardig dat u geviseerd zou worden door R.A. (...) of de taliban omwille van landdisputen of tewerkstellingen van uw familieleden waar u in se niets mee te maken had, terwijl uw oom langs moederszijde, die meer te maken had met de vijandigheid van uw familieleden jegens R.A. (...) en zijn zonen, nog steeds in Afghanistan verblijft en geen problemen kende met hen.

Voorts is louter uw profiel als zoon en broer van soldaten bij de ALP op zich niet voldoende om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Er dient ter zake op gewezen te worden dat uw familieleden maar gedurende een korte tijdspanne actief waren bij de ALP en dat zij geen profielen hadden met een grote zichtbaarheid of publiek karakter. Er zijn dan ook onvoldoende aanwijzingen dat u als gevolg van hun werkzaamheden voor de ALP zou worden geviseerd bij terugkeer naar Afghanistan. Zo verklaarde u immers betreffende hun tewerkstelling bij de ALP dat zij slechts zo'n 2 maanden gewerkt had (NPO, P.12). Uit uw beschrijvingen van hun tewerkstelling bij de ALP blijkt verder niet dat zij een hoog profiel hadden: "Er was niets anders dat mijn vader en broers konden doen in Senzay [...] Dat is waarom ze bij de ALP gingen, om een inkomen te hebben om te overleven" (NPO, P.10). U wist niet wat ze deden, behalve dat "ze werkten in Tamir, en ze waren daar in een checkpoint [...] Ze bleven altijd op het checkpoint" (NPO, P.12). Hieruit blijkt allerm minst dat zij een belangrijke of zichtbare functie uitoefenden, waardoor het evenmin aannemelijk is dat hun familieleden omwille van die tewerkstelling vervolgd zouden worden. Temeer zij slechts erg kort voor de ALP werkten, en het werk enkel uitvoerden uit noodzaak, eerder dan uit ideologische overtuiging.

Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de problemen met R.A. (...), de aansluiting van uw vader en broers bij de ALP en de daaropvolgende moorden op uw vader en broers alle blote beweringen betreffen, die u niet met enig document kan staven. Van een aanslag van dergelijke omvang, waarbij meerdere ALP-leden omkomen, mag verwacht worden dat u daar meer context, duiding en bewijsmateriaal bij voorziet. U legde evenmin documenten neer die het werk van uw familieleden bij de ALP bewezen, noch legde u documenten neer die de problemen tussen R.A. (...) en uw familie bevestigden. Derhalve dient het CGVS ook met betrekking tot de situatie die aan de basis van uw vermeende vrees voor vervolging in Afghanistan ligt, ernstige twijfels te plaatsen bij de geloofwaardigheid ervan.

In aansluiting op alle voorgaande vaststellingen dient nog te worden opgemerkt dat u het bijzonder weinig aannemelijk maakte dat u nog verder vervolgd zou worden door R.A. (...) of door de taliban. U verklaarde zelf dat uw familieleden enkel met R.A. (...) problemen kenden: "Het was enkel met R.A. (...) en zijn zoons dat we problemen hadden" (NPO, P.22). De 3 enige leden uit uw familie die een conflict hadden met R.A. (...) en zijn zoons werden reeds vermoord (zie supra). Het is dan ook allerm minst waarschijnlijk dat er verdere maatregelen van de familie van R.A. (...) tegen u verwacht zouden kunnen worden. Wanneer dit u werd voorgelegd antwoordde u weinig overtuigend: "Ik zou zeggen dat als ik ooit door hen was gevangen genomen, dan zouden ze me ook gedood hebben. Dat kan je van hen verwachten. Want ze zijn wreed. Ze zouden je familie niet met rust laten als ze die vinden" (NPO, P.11). U kon echter niet verklaren waarom R.A. (...) nog naar u op zoek zou gaan. Enkele van uw verklaringen lijken integendeel te bevestigen dat u niet werd gezocht nadat uw vader en broers vermoord werden. Zo verbleef u na die moorden nog gedurende een aanzienlijke periode in Senzay: "Ik was daar nog 2-3 maanden." (NPO, P.10). Bovendien zei u letterlijk dat uw huis niet werd bezocht in het kader van zo'n zoektocht: "Ze zijn niet gekomen naar ons huis om aan mijn moeder te vragen naar mij [...] De taliban hebben niet naar mij gevraagd aan mijn oom langs moederzijde. Niemand van de taliban heeft naar mij gezocht" (NPO, P.21). Uit deze elementen kan niet anders dan worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat R.A. (...) en zijn zoons of de taliban u zouden zoeken en vervolgen.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, alsook die van uw vader, hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg en op bijkomende, algemene, ongefundeerde en niet-gestaafde wijze te beweren dat hij intussen zou hebben vernomen dat R.A. het land van zijn familie in bezit zou hebben genomen, ontkracht verzoeker de voormelde motieven immers hoegenaamd niet en werpt hij hierop geen ander licht. Verzoeker kan met deze eenvoudige en blote bewering, die hij

andermaal op generlei wijze staft en die in het licht van zijn voormelde verklaringen de nodige geloofwaardigheid ontbeert, geenszins volstaan om, in weerwil van hetgeen voorafgaat, aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst heden plots wel en daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd door R.A. en/of de taliban. Het is hoegenaamd niet aannemelijk dat R.A. en de taliban zowel verzoeker als de vele familieleden van verzoeker die nog ter plaatse bleven, waaronder zijn oom en zijn moeder, klaarblijkelijk eerst jarenlang volledig ongemoeid lieten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.6-11, 21) om vervolgens plotseling alsnog over te gaan tot de inbeslagname van de landen van zijn familie. Hoe dan ook zag de familie van verzoeker zich duidelijk niet genoodzaakt om ten gevolge van deze inbeslagname het land of de regio te verlaten, aangezien verzoeker hiervan nergens melding maakt. Dat deze voor verzoeker wel voor verdere problemen zou zorgen, is dan ook niet geloofwaardig.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voormelde, vermeende vrees voor vervolging ten aanzien van R.A. en/of de taliban.

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift daarnaast poneert dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden geviséerd omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft en daardoor verwesterd is of als dusdanig riskeert te worden gepercipieerd, dient, na lezing van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie en mede gelet op hetgeen over deze informatie reeds werd aangegeven *sub 4.4.*, verder te worden opgemerkt dat verweerder in diens aanvullende nota op geheel gerechtvaardigde wijze aangeeft:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In het geval van verzoeker worden geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor

zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden."

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook bij en is van oordeel dat uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. Verzoeker blijft op dit vlak kennelijk in gebreke. Hij beperkt zich er inzake zijn persoonlijke situatie immers toe eenvoudigweg en op algemene wijze de nadruk te vestigen op het feit dat hij reeds enkele jaren in Europa verblijft. Hiermee geeft verzoeker onvoldoende persoonlijke en concrete invulling aan zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering, geeft hij geen blijk van elementen die persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen betreffen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en toont hij niet *in concreto* aan dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoeker om aan deze regels, normen en waarden tegemoet te komen bepaalde aanpassingen zou dienen te doen, op zich geenszins kan worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Verzoeker haalt, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging, dan ook geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijner hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming).

Waar verzoeker tot slot nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoeker aangehaalde en de door verweerder neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in verzoekers land en regio van herkomst en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoeker blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, zoals aangereikt door zowel verzoeker als verweerder, dient, mede gelet op hetgeen reeds werd aangegeven sub 4.4., verder te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan geheel terecht doet gelden:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘unexploded ordnance’. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en ‘explosive remnants of war’ (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio’s, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over

het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar een arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eind maart 2022 velde geenszins afbreuk doen aan hetgeen voorafgaat. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In dit kader kan worden benadrukt dat het door verzoeker aangehaalde en geciteerde arrest reeds dateert van meer dan een jaar geleden en dat hetgeen voorafgaat in het huidige arrest gebaseerd is op een veelheid aan andere, recentere landeninformatie dan de landeninformatie die voorlag in het kader en ten tijde van het voormelde arrest.

4.10. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker voorts niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan verzoeker zich te dezen niet op dienstige wijze beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.12. De Raad ziet gelet op hetgeen voorafgaat geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT